

— En weet ge de beweegredenen?

— De beweegreden was Malannata's jalouzie.

— Jaloersch op Testa?

— Ja mijnheer.

— En met reden?

— Ja mijnheer.

De weduwe verborg haar gelaat in haar handen.

— Hoe is het mogelijk dat Rosario Testa, een jonge man en de echtgenoot van een schoone vrouw hem reden tot jaloerschheid gaf... om u?

— Zoo waar God leeft, het is de waarheid — antwoordde Malerba.

— Goed, ga voort.

— Ik had den stakker, die vóór dezen man is gestorven, al lang vroeger, nog vóór zijn trouwen gekend. Zij noemden mij toen: „de moerbeï van de vaart”. Rosario Testa was fruitverkooper te Pescheria. Arme ziel, hij leidde een vrij los leventje. De waschvrouwen aan de vaart, de dienstboden die hun geld daar kwamen verteeren, alle won hij ze door zijn presenten. Maar op mij was hij bizonder gesteld. Eens op het feest van de Allerheiligen plaagden zij hem met een dronken matroos die 't op mij had voorzien; toen hoorde ik dat hij ging trouwen en zijn leven beteren.

Hij ging met zijn stalletje naar San Placido, zonder mij meer te zien of goedendag te zeggen. Het was in den tijd van de cholera dat Malannata en ik samen gingen wonen. Hij was een beste man, goed als koek en het weinige dat hij verdiende, spaarde hij uit zijn mond om 't mij te geven. Maar hij was zoo jaloersch als een sultan. „Waar ben je geweest? Wat heb je gedaan?” en dan, uit berouw over de schoppen die hij mij gegeven had, sloeg hij zich zelf met een steen voor 't hoofd. In dat jaar van de cholera toen iedereen vluchtte, maar van den honger stierf, wilde hij doodgraver worden, om door de straf die God op ons had afgezonden, mij van den slechten weg af te houden. Hij wilde liever sterven dan van mijn verdienste leven. Ja ik zeg 't u, die nu over hem moet oordeelen, in 't gezicht, omdat het de waarheid is, zoo waar God leeft. De goeiert zei tot mij: „Neen ik wil er niet mee te doen hebben. Als ik er aan denk hoe je dat brood gewonnen hebt, kan ik het niet naar beneden krijgen”.

Maar wat kan ik er aan doen? Hij wist toen wel wat voor leven ik leidde. „In vredesnaam” zei hij, „'k zal er maar niet aan denken”.

Maar hij had zijn grillen net als een vrouw, en met sommige kon hij mij niet zien. Dan werd hij als gek, trok zich de haren uit en beet zijn handen stuk, omdat hij niet jong meer was. Als hij mij zag met den douaan aan den havendam, die een knappe man is met een glinsterenden uniform, zei hij: „Zie je deze scherpe duit, die 'k met opzet in mijn zak draag? Hiermee zal 'k je in 't gezicht snijden en dan mij zelf dooden”. En dat deed hij. Toen zei ik: „Waar dient het nu voor je te dooden? Nu ik een snee heb wil niemand meer van mij weten en hoef je niet jaloersch meer te zijn.

Zij hield op en keek met een zegevierenden blik brutaal in 't rond naar